

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

18. oktober 2001 *

I sag C-441/99,

angående en anmodning, som Högsta domstolen (Sverige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Riksskatteverket

mod

Soghra Gharehveran,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1),

* Processprog: svensk.

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. La Pergola (refererende dommer), L. Sevón, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Riksskatteverket ved verksjurist N.-B. Morgell og advokat R. Viksten
- S. Gharehveran ved advokat S. Jernryd
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Oldfelt og J. Sack, som befuldmægtigede,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. marts 2001,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse af 11. november 1999, indgået til Domstolen den 19. november 1999, har Högsta domstolen i medfør af artikel 234 EF forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23, herefter »direktivet«), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1, herefter »tiltrædelsesakten«).

- 2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem Riksskatteverket (den svenske skatteforvaltning) og S. Gharehveran i anledning af, at sidstnævnte har fremsat krav på dækning i henhold til lønegarantilagen (1992:497) (lov om statslig løngaranti, SFS 1992:497), efter at det selskab, hvori hun havde været ansat, var gået konkurs.

De relevante retsregler

Fællesskabsbestemmelserne

- 3 Direktivet har til formål at yde arbejdstagerne en minimumsbeskyttelse i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens. Med henblik herpå er der i direktivet fastsat særlige garantier for betaling af løntilgodehavender.

- 4 I henhold til direktivets artikel 1, stk. 1, finder dette »anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1«.

- 5 Imidlertid bestemmer direktivets artikel 1, stk. 2:

»Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fra dette direktivs anvendelsesområde udelukke krav fra visse kategorier af arbejdstagere, fordi arbejdstagernes arbejdsaftale eller ansættelsesforhold er af en særlig karakter, eller fordi der findes andre former for garanti, som sikrer arbejdstagerne en beskyttelse svarende til den, der fremgår af dette direktiv.

Fortegnelsen over de i første afsnit omhandlede kategorier af arbejdstagere er indeholdt i bilaget.«

- 6 I bilaget til direktivet, afsnit I, der bærer overskriften »Arbejdstagere, hvis arbejdsaftale eller ansættelsesforhold er af en særlig karakter«, blev der ved tiltrædelsesakten indføjet et punkt G, som vedrører Kongeriget Sverige, og som omfatter:

»En ansat eller en ansats efterlevende, som selv eller sammen med sine nære slægtninge besad en væsentlig del af arbejdsgiverens bedrift eller forretning, og som havde en væsentlig indflydelse på driften. Dette gælder også i tilfælde, hvor arbejdsgiveren er en juridisk person uden egen bedrift eller forretning.«

- 7 Af direktivets artikel 3, stk. 1, fremgår, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger, for at garantiinstitutioner sikrer arbejdstagerne betaling af løntilgodehavender, der er omfattet af løngarantien efter direktivet.

- 8 I den henseende bestemmer direktivets artikel 5:

»Medlemsstaterne fastsætter de nærmere bestemmelser vedrørende garantiinstitutionernes opbygning, finansiering og virksomhed, navnlig under iagttagelse af følgende principper:

- a) institutionernes aktiver skal være uafhængige af arbejdsgivernes driftskapital og foreligge på en sådan måde, at der ikke kan gøres udlæg under en procedure i tilfælde af insolvens

b) arbejdsgiverne skal bidrage til finansieringen, medmindre denne sikres fuldstændigt af offentlige myndigheder

c) institutionernes betalingspligt består, uanset om forpligtelserne til at bidrage til finansieringen er opfyldt.«

9 Endelig fremgår det af direktivets artikel 9, at dette »[ikke] berører [...] medlemsstaternes mulighed for at anvende eller indføre administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som er gunstigere for arbejdstagerne«.

10 Eftersom der ikke i tiltrædelsesakten var holdepunkter for andet, skulle Kongeriget Sverige gennemføre direktivet på datoen for dets tiltrædelse af Den Europæiske Union, dvs. den 1. januar 1995 (jf. i den henseende dom af 15.6.1999, sag C-321/97, Andersson og Wåkerås-Andersson, Sml. I, s. 3551, præmis 40 og 41).

De nationale bestemmelser

11 I § 1 i lønagarantilagen bestemmes det, at staten i henhold til denne lov indestår for betalingen af arbejdstageres krav mod en arbejdsgiver, som er erklæret konkurs i Sverige eller i et andet nordisk land. Ifølge samme lovs § 7 omfatter løngarantien imidlertid kun krav på løn eller andet vederlag, som er privilegerede i henhold til § 12 i förmånsrättslagen (1970:979) (lov om privilegerede fordringer, SFS 1970:979).

- 12 Før den 1. juli 1994 fremgik det af § 12, sidste stykke, i förmånsrättslagen, at lønkrav fra arbejdstagere, som selv eller sammen med nærtstående ejede en væsentlig del af den virksomhed, hvori arbejdstageren var ansat, og som havde en betydelig indflydelse på dennes aktiviteter, ikke var privilegerede. Trods ordlyden havde Högsta domstolen imidlertid fortolket denne bestemmelse således, at den også gjaldt for arbejdstagere, der ikke selv ejede nogen del af virksomheden, men hvis nærtstående ejede en væsentlig del heraf.
- 13 Den relevante affattelse af § 12, sidste stykke, i förmånsrättslagen, som trådte i kraft den 1. juli 1994 (SFS 1994:639), fastslog, at lønkrav fra arbejdstagere, som selv eller sammen med nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af virksomheden, ikke var omfattet af lønprivilegiet. Det samme gjaldt i henhold til § 12, sidste stykke, som ændret, udtrykkeligt også i tilfælde, hvor kun en af arbejdstagerens nærtstående havde ejet en sådan del af virksomheden, hvilket var en kodificering af den ovenfor beskrevne praksis fra Högsta domstolen.
- 14 Den 1. juni 1997 trådte endnu en ændring af § 12, sidste stykke, i förmånsrättslagen i kraft (SFS 1997:203), hvorefter lønkrav fra arbejdstagere, der selv eller sammen med nære slægtninge senere end seks måneder før konkursbegæringen har ejet en væsentlig del af virksomheden og har haft en betydelig indflydelse på dens aktiviteter, ikke er privilegerede. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at formålet med denne seneste ændring netop var at sikre, at § 12, sidste stykke, i förmånsrättslagen er i overensstemmelse med punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet, der fastsætter de arbejdstagere i Sverige, der er udelukket fra direktivets anvendelsesområde.

Tvisten i hovedsagen

- 15 S. Gharehveran var ansat i selskabet Zarrinen AB (herefter »Zarrinen«), som drev en restaurationsvirksomhed, for hvilken hun som lønmodtager udførte visse regnskabsrelaterede opgaver. Hendes ægtefælle ejede samtlige aktier i selskabet.
- 16 Efter at Zarrinen den 17. juli 1995 var blevet erklæret konkurs, fremsatte S. Gharehveran begæring om dækning af sit lønkrav i henhold til lønegarantilagen. Kurator afslog begæringen med den begrundelse, at S. Gharehveran var nærtstående til den person, der havde ejet det nu konkursramte selskab, hvori hun havde været ansat.
- 17 S. Gharehveran anlagde herefter sag mod staten ved Lunds tingsrätt med påstand om, at kurators afgørelse blev ændret, og at hendes begæring om udbetaling i henhold til lønegarantilagen skulle imødekommes. Ved dom af 20. maj 1997 frifandt tingsrätten staten.
- 18 S. Gharehveran appellerede tingsrätten's dom til Hovrätten över Skåne och Blekinge, som ved dom af 9. juni 1998 ophævede tingsrätten's dom og gav hende medhold i begæringen om udbetaling. Hovrätten bemærkede, at selv om S. Gharehveran havde deltaget i driften af det af ægtefællen ejede selskab i et sådant omfang, at hun måtte anses for at have haft en betydelig indflydelse på dettes aktiviteter, kunne § 12, sidste stykke, i förmånsrättslagen, i den affattelse, der havde været gældende siden den 1. juli 1994, ikke finde anvendelse i den foreliggende sag. Hovrätten fandt således, at denne bestemmelse, for så vidt som den fra direktivets anvendelsesområde tilsigtede at udelukke arbejdstagere, der ikke selv havde ejet en del af virksomheden under konkurs, men hvis nærtstående

havde ejet mindst en femtedel af denne, overskred rammerne for den undtagelse, der var fastsat i afsnit I, punkt G, i bilaget til direktivet. Ifølge hovrätten kunne S. Gharehveran følgelig rejse krav om betaling direkte på grundlag af direktivet.

- 19 Riksskatteverket appellerede hovrätten's dom til Högsta domstolen. Riksskatteverket har i første række gjort gældende, at den omhandlede nationale lovgivning er forenelig med den undtagelse fra løngarantien, der er indført i direktivet til fordel for Kongeriget Sverige. I anden række har Riksskatteverket gjort gældende, at direktivet ikke kan tillægges direkte virkning.

De præjudicielle spørgsmål

- 20 Idet Högsta domstolen antog, at sagen rejser spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, har den besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal den undtagelse, der gælder for Sverige i henhold til artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, fortolkes således, at den — i overensstemmelse med den svenske retspraksis, der blev udviklet og var gældende frem til den 1. juli 1994 — finder anvendelse på en ansat, som ikke selv ejede en del af virksomheden, men hvis nære slægtning ejede en væsentlig del heraf?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: En medlemsstat har gennemført Rådets direktiv 80/987/EØF og udpeget staten som ansvarlig for betaling af

arbejdstageres krav mod en arbejdsgiver, der er erklæret konkurs. Har direktivet i et sådant tilfælde den virkning, at en ansat kan kræve dækning i henhold til løngarantien på trods af en national bestemmelse, som afskærer visse kategorier af arbejdstagere herfra, men som ikke er i overensstemmelse med de for den pågældende medlemsstat gældende undtagelser fra direktivet? «

Det første spørgsmål

- 21 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet skal fortolkes således, at bestemmelsen berettiger Kongeriget Sverige til at udelukke lønkrav fra en arbejdstager fra løngarantien efter direktivet, såfremt en af arbejdstagerens nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men arbejdstageren ikke selv havde ejet nogen del af denne.
- 22 Riksskatteverket har i den henseende anført, at for så vidt som undtagelsen i henhold til punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet er indført ved tiltrædelsesakten med det formål at omfatte en national bestemmelse, der allerede fandtes, skal undtagelsen ikke blot fortolkes efter sin ordlyd, som gentager den nævnte nationale bestemmelse, men også i lyset af den fortolkning, der er foretaget af bestemmelsen i retspraksis forud for indgåelse af tiltrædelsesaftalen.
- 23 Eftersom den lovændring, der blev foretaget i 1994, alene tilsigtede at kodificere den nationale retspraksis og derfor udelukkede lønkrav fra arbejdstagere, hvis nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, fra løngarantien, var lovændringen således forenelig med bilaget til direktivet.

- 24 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.
- 25 Det fremgår således af ordlyden af punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet, at den undtagelse, som er fastsat ved bestemmelsen, alene omfatter arbejdstagere, som selv eller sammen med deres nære slægtninge besad en væsentlig del af arbejdsgiverens bedrift eller forretning, hvorfor undtagelsen ikke, uden at fællesskabsbestemmelsens klare ordlyd tilsidesættes, kan omfatte arbejdstagere, som ikke selv ejede nogen del af virksomheden, men hvis nærtstående ejede en væsentlig del heraf.
- 26 Det bemærkes videre, at det følger af såvel direktivets målsætning, som er at sikre alle arbejdstagere et minimum af beskyttelse, som af det forhold, at udelukkelsen efter artikel 1, stk. 2, har karakter af en undtagelse, at de undtagelsesbestemmelser, der er fastsat i bilaget til direktivet, skal fortolkes indskrænkende (jf. dom af 2.2.1989, sag 22/87, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 143, præmis 23).
- 27 I den forbindelse bemærkes i øvrigt, at det fremgår af forelæggelseskendelsen, at den nationale bestemmelse, der er omfattet af hovedsagen, netop blev ændret med virkning fra den 1. juni 1997 med henblik på at sikre, at bestemmelsen er i overensstemmelse med punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet.
- 28 På baggrund af det ovenfor anførte skal det første spørgsmål besvares med, at punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke berettiger Kongeriget Sverige til at udelukke lønkrav fra en arbejdstager fra

løngarantien efter direktivet, såfremt en af arbejdstagerens nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men arbejdstageren ikke selv havde ejet nogen del af denne.

Det andet spørgsmål

- 29 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om en arbejdstager, hvis ægtefælle ejer den virksomhed, hvori arbejdstageren var ansat, over for den berørte medlemsstat kan kræve betaling af sit løntilgodehavende ved en national domstol, i tilfælde hvor medlemsstaten har udpeget sig selv som debitor for løn­garantien i henhold til direktivet, uanset at den nationale lovgivning i medlemsstaten, i strid med direktivet, udtrykkeligt fra garantien udelukker lønkrav fra en arbejdstager, hvis nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men ikke selv havde ejet nogen del heraf.
- 30 Riksskatteverket har anført, at det andet præjudicielle spørgsmål bør besvares benægtende. Det er af den opfattelse, at Domstolen ved sine domme af 19. november 1991, forenede sager C-6/90 og C-9/90, Francovich m.fl. (Sml. I, s. 5357) og af 16. december 1993, sag C-334/92, Wagner Miret (Sml. I, s. 6911), generelt har afvist, at direktivet kan have nogen direkte virkning, og at det i den henseende ikke kan tillægges nogen betydning, at Kongeriget Sverige har udpeget staten som debitor for løn­garantien i henhold til direktivet.

- 31 S. Gharehveran har gjort gældende, at det sidstnævnte forhold tværtimod må føre til, at det anerkendes, at direktivet har direkte virkning i forhold til hovedsagen.
- 32 Kommissionen har gjort gældende, at en national domstol ikke kan anvende nationale bestemmelser, der i strid med direktivet udelukker bestemte kategorier af arbejdstagere fra løngarantien, når direktivets øvrige bestemmelser er blevet korrekt gennemført i national ret. Ifølge Kommissionen gælder dette navnlig i lyset af Francovich m.fl.-dommen, i hvilken Domstolen har anerkendt, at de bestemmelser i direktivet, der afgrænser den personkreds, der er omfattet af løngarantien, er tilstrækkeligt præcise og ubetingede til, at en national domstol er i stand til at afgøre, om en person er omfattet af direktivets personelle anvendelsesområde.
- 33 Med henblik på besvarelsen af det andet præjudicielle spørgsmål bemærkes først, at Domstolen tidligere har udtalt, at såvel de af direktivets bestemmelser, der vedrører spørgsmålet om, hvem der er berettiget til løngarantien, som dem, der vedrører garantiens indhold, opfylder de sædvanlige betingelser for, at borgerne kan påberåbe sig disse ved de nationale domstole i tilfælde af, at bestemmelsen er ufuldstændigt gennemført i national ret, dvs. betingelserne om, at bestemmelserne skal være ubetingede og tilstrækkeligt præcise (jf. Francovich m.fl.-dommen, præmis 13-22).
- 34 For så vidt nærmere angår de bestemmelser i direktivet, der fastlægger den personkreds, der er omfattet af garantien, har Domstolen udtalt, at disse er tilstrækkeligt præcise og ubetingede til, at de nationale domstole kan fastslå, om en person er berettiget efter direktivet (jf. Francovich m.fl.-dommen, præmis 14).

- 35 Dette gælder ligeledes for punkt G i afsnit I i bilaget til direktivet.
- 36 Det bemærkes videre, at når Domstolen i Francovich m.fl.-dommen og i Wagner Miret-dommen fandt, at den ubetingede og præcise karakter af de nævnte bestemmelser i direktivet ikke udgjorde tilstrækkeligt grundlag for, at borgerne kan påberåbe sig disse ved de nationale domstole, var dette begrundet i, at direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 5 overlader medlemsstaterne et vidt skøn ved fastsættelsen af, hvem der kan betragtes som debitor for de ubetalte løntilgodehavender, og ved fastsættelsen af de nærmere bestemmelser for garantiinstitutionernes opbygning, finansiering og virksomhed (jf. Francovich m.fl.-dommen, præmis 25 og 26, og Wagner Miret-dommen, præmis 17).
- 37 Domstolen har i den henseende særligt udtalt, at staten, der som nævnt har et vidt skøn, ikke kan anses for debitor for garantien, alene fordi den ikke rettidigt har truffet gennemførelsesforanstaltninger (Francovich m.fl.-dommen, præmis 26).
- 38 Domstolen har ligeledes udtalt, at direktivet ikke pålægger medlemsstaterne at oprette en garantiinstitution, der er den samme for alle kategorier af arbejdstagere, og at såfremt direktivet i en medlemsstat er gennemført ufuldstændigt ved, at medlemsstaten har oprettet en garantiinstitution, hvis kompetence ikke omfatter direktionsmedlemmer, men er begrænset til andre arbejdstagere, og hvis finansiering bygger på arbejdsgiverbidrag indbetalt på vegne af disse arbejdstagere, kan direktionsmedlemmer ikke påberåbe sig direktivet til støtte for at kræve betaling af løntilgodehavender fra den garantiinstitution, der er oprettet for de øvrige kategorier af arbejdstagere (jf. Wagner Miret-dommen, præmis 18).

- 39 I den henseende bemærkes imidlertid, at til forskel fra de tilfælde, der er beskrevet ovenfor i præmis 37 og 38, hvor medlemsstaterne ikke har udnyttet det skøn, de er overladt eller alene har udnyttet skønnet delvist, vedrører hovedsagen et tilfælde, hvor den omhandlede medlemsstat har udpeget sig selv som debitor for løngarantien i henhold til direktivet.
- 40 Under disse omstændigheder har medlemsstaten ved gennemførelsen af direktivet fuldt ud udnyttet det skøn, der er overladt den i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 5.
- 41 Det fremgår således, at har en medlemsstat valgt ikke at oprette garantiinstitutioner og følgelig ikke har fastsat bestemmelser om sådanne institutioners opbygning, finansiering og virksomhed i henhold til direktivets artikel 5, og dermed har valgt selv at sikre finansieringen af garantien med offentlige midler, kan det ikke længere antages, at medlemsstaten skal træffe yderligere foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktivets artikel 5.
- 42 I relation til hovedsagen bemærkes, at det ikke er i medfør af det skøn, medlemsstaterne har i henhold til direktivet med hensyn til oprettelse af garantiinstitutioner, samt med hensyn til disses opbygning, finansiering og virksomhed, at Kongeriget Sverige har udelukket lønkrav fra arbejdstagere, hvis nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet den virksomhed, hvori arbejdstageren var ansat, fra garantien.
- 43 Under disse omstændigheder kan det forhold, at medlemsstaterne har et skøn for så vidt angår oprettelsen af garantiinstitutioner, samt med hensyn til disses opbygning, finansiering og virksomhed, hvilket for hovedparten af medlemssta-

terne skyldes direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 5, ikke retsgyldigt gøres gældende over for S. Gharehveran med henblik på at hindre denne i at gøre sit krav om udbetaling i henhold til løngarantien gældende ved de nationale domstole over for Kongeriget Sverige.

- 44 På samme måde som en borger kan påberåbe sig sine rettigheder i henhold til en præcis og ubetinget direktivbestemmelse, når denne bestemmelse kan frigøres fra sammenhængen med andre af direktivets bestemmelser, som ikke er tilstrækkeligt præcise og ubetingede (jf. dom af 19.1.1982, sag 8/81, Becker, Sml. s. 53, præmis 29 og 30), må borgeren have adgang til at støtte ret på bestemmelser, der præcist og ubetinget udpeger ham som berettiget i henhold til et direktiv, når medlemsstaten har udnyttet sit skøn for så vidt angår andre bestemmelser i samme direktiv, og når den ufuldstændige gennemførelse udgør den eneste hindring for, at den rettighed, som direktivet tillægger borgeren, kan have sin virkning.
- 45 De bestemmelser i direktivet, der fastlægger den personkreds, der er omfattet af garantien, er som anført i præmis 34 og 35 ovenfor tilstrækkeligt præcise og ubetingede til, at de nationale domstole kan fastslå, om en person er berettiget efter direktivet.
- 46 På baggrund af det ovenfor anførte skal det andet præjudicielle spørgsmål besvares med, at har en medlemsstat udpeget sig selv som debitor for løngarantien i henhold til direktivet, kan en arbejdstager, hvis ægtefælle ejer den virksomhed, hvori arbejdstageren var ansat, over for den berørte medlemsstat kræve betaling af sit løntilgodehavende ved en national domstol, uanset at den nationale lovgivning i medlemsstaten i strid med direktivet udtrykkeligt fra garantien udelukker lønkrav fra en arbejdstager, hvis nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men som arbejdstageren ikke selv havde ejet nogen del af.

Sagens omkostninger

- 47 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Högsta domstolen ved kendelse af 11. november 1999, for ret:

- 1) Punkt G i afsnit I i bilaget til Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at bestemmelsen ikke berettiger Kongeriget Sverige til at udelukke lønkrav fra

en arbejdstager fra løngarantien efter direktivet, såfremt en af arbejdstagerens nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men arbejdstageren ikke selv havde ejet nogen del af denne.

- 2) Har en medlemsstat udpeget sig selv som debitor for løngarantien i henhold til direktiv 80/987, kan en arbejdstager, hvis ægtefælle ejer den virksomhed, hvori arbejdstageren var ansat, over for den berørte medlemsstat kræve betaling af sit løntilgodehavende ved en national domstol, uanset at den nationale lovgivning i medlemsstaten i strid med direktivet udtrykkeligt fra garantien udelukker lønkrav fra en arbejdstager, hvis nærtstående senere end seks måneder før konkursbegæringen havde ejet mindst en femtedel af den virksomhed, hvor arbejdstageren var ansat, men som arbejdstageren ikke selv havde ejet nogen del af.

Jann

La Pergola

Sevón

Wathelet

Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. oktober 2001.

R. Grass

P. Jann

Justitssekretær

Formand for Femte Afdeling